

Τυπώθηκε στην Ελλάδα με οικολογικά μελάνια και βερνίκι νερού, σε χαρτί από βιώσιμα δάση, βιοδιασπώμενο, με ουδέτερο pH, λευκασμένο χωρίς χλώριο.

2η έκδοση: Μάρτιος 2017

1η έκδοση: Δεκέμβριος 2012

Τυπογραφική διόρθωση: Α. Μπουκάλα

Μακέτα εξωφύλλου: Ρ. Παππά - Π. Δουβίτσας

Στοιχειοθεσία-σελιδοποίηση: Π. Δουβίτσας

ISBN 978-960-504-047-5

Για την ελληνική γλώσσα:

© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ - «Τσαλαπετεινός»

Ασκληπιού 6, 106 80 Αθήνα

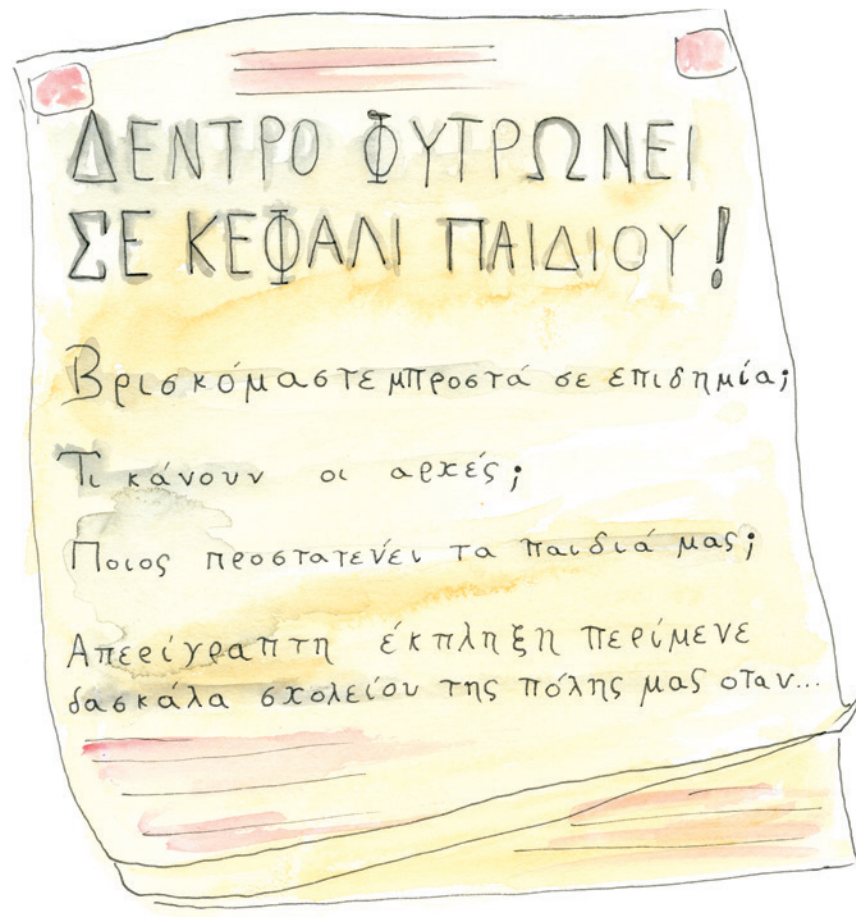
Τηλ.: 2103639962, Fax: 2103623093, e-mail: info@nnet.gr

Η παραγωγή του βιβλίου έγινε σε συνεργασία με τη FAIREAD I.K.E.

www.tsalapeteinos.com

ΝΕΦΕΛΗ

1

Η ΑΡΧΗ

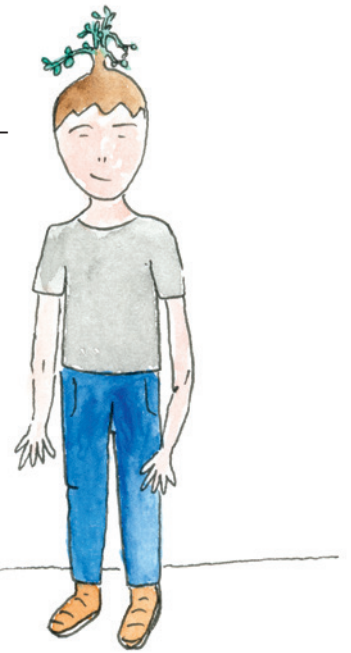
Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα παιδί που στο κεφάλι του φύτεψε ένα δέντρο.

Ακριβώς.

Σωστά διαβάσατε, αλλά για να είμαστε σίγουροι (εσείς δηλαδή, γιατί εγώ δεν έχω καμιά απολύτως αμφιβολία) επαναλαμβάνω:

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα παιδί που στο κεφάλι του φύτεψε ένα δέντρο.

Ένα παιδί σαν όλα τ' άλλα παιδιά (ή περίπου σαν όλα τ' άλλα παιδιά, γιατί στην πραγματικότητα κανένα παιδί δεν είναι σαν όλα τ' άλλα παιδιά), που στο κεφάλι του φύτεψε ένα δέντρο σαν όλα τα άλλα δέντρα (ή περίπου σαν όλα τ' άλλα δέντρα, γιατί, εννοείται, κανένα δέντρο δεν είναι σαν όλα τ' άλλα δέντρα).

Καλύτερα όμως να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

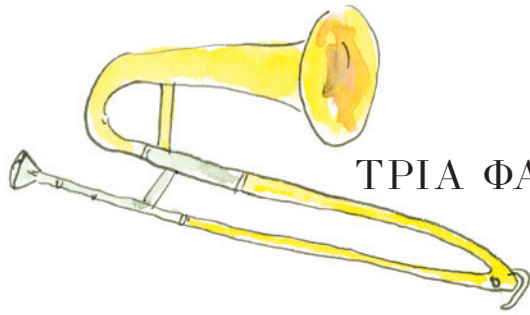
Αναρωτιέστε πώς έγινε αυτό; Θα σας πω αμέσως: Πολύ φυσικά. Ήταν άνοιξη, η εποχή του χρόνου που τα πάντα πρασινίζουν (και κιτρινίζουν και κοκκινίζουν και πορτοκαλίζουν, κυρίως όμως πρασινίζουν), και στο κεφάλι αυτού του παιδιού που σας λέω φύτεψε ένα δέντρο. Απλά πράγματα.

Το πρόβλημα όμως είναι ότι στο σχολείο μαθαίνεις, ως πούμε, πολλαπλασιασμό και διαίρεση, μαθαίνεις τι θα πει «μονοκοτυλήδονο», ποια είναι η πρωτεύουσα της Μογγολίας και του νομού Ευρυτανίας, αν στα κεφαλαία

μπαίνουν διαλυτικά και πόσες μέρες έχει ο Αύγουστος. Και στο σπίτι μαθαίνεις να δένεις τα κορδόνια σου, να φοράς το κασκόλ σου όταν κάνει κρύο, να είσαι ευγενικός με τους γείτονες και τις φιλενάδες της μαμάς, να μην βάζεις το χέρι στη μύτη... Όλα, χωρίς καμία αμφιβολία, πολύ χρήσιμα πράγματα. Μόνο που, απ' ό,τι φαίνεται, πουθενά δεν μαθαίνεις τι να κάνεις αν σου συμβεί κάτι εντελώς ασυνήθιστο, κάτι ίσως πρωτόγνωρο – όπως, για παράδειγμα, αν φυτρώσει στο κεφάλι σου ένα δέντρο!

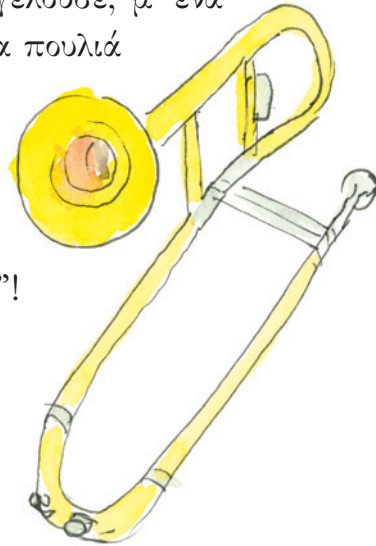
ΤΡΙΑ ΦΑΛΤΣΑ ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΘΙΣΙΑ

«Το παράξενο και το πρόβλημα είναι ότι στο κεφάλι μου έχει φυτρώσει ένα δέντρο...»

Αυτό που συνέβη αμέσως μετά, το παιδί που στο κεφάλι του φύτρωσε ένα δέντρο δεν μπορούσε ούτε να το φανταστεί: ο ανθρωπάκος γούρλωσε τα μάτια, κοίταξε καλά καλά το παιδί κι έσκασε στα γέλια. Διπλώθηκε στα δυο, κρατούσε την κοιλιά του και γελούσε, μ' ένα γέλιο βροντερό, που κατατρόμαζε τα πουλιά τριγύρω· γελούσε μέχρι δακρύων – τώρα ήταν η δική του σειρά να μουσκέψει το δρομάκι του πάρκου.

«Α, καλέ μου, μικρέ μου φίλε, αστείος που είσαι! Άκου “παράξενο”! Άκου “πρόβλημα”!

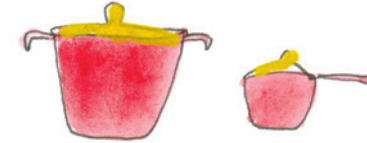
Πρώτα πρώτα, εμένα δεν μου φαίνεται καθόλου παράξενο. Παράξενα είναι για παράδειγμα τα

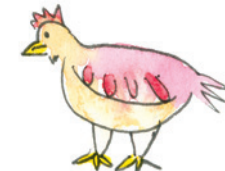
εξής...» Καθάρισε το λαιμό του, έσιαξε το φράκο και το ημίψηλο, και με ύφος πολύ σοβαρό άρχισε να απαγγέλλει:

«Ήταν ένας ζογκλέρ στη Μαδρίτη που στη μύτη του ισορροπούσε έναν δύτη, κοκωβιούς, κατσαρόλες, κουδουνίστρες, γλαδιόλες – ώσπου έπαθε συνάχι μια Τρίτη.

Ήταν ένας παππούλης στην Άπω Ανατολή που, λεν, στην καθισιά του έτρωγε ένα βιολί, τρία φάλτσα τρομπόνια, πέντε σειρές λαμπιόνια και για χώνεψη μια κότα παχουλή.

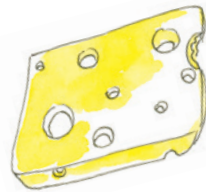

Ήταν κάποτε στο μακρινό Περού
ένας φούρναρης με τόσο χιούμορ, που
μόλις έβλεπε καρβέλια
ξεκαρδίζονταν στα γέλια
κι απορούσανε ώς και τα λάμα στο Περού.

Ήταν στην ωραία Επανομή
ένας παντοπώλης με μια τρύπα στ' αυτί,
μία στο ρουθούνι
κι άλλη μια στο πιγούνι
(θα 'τανε γραβιέρα σε κάποια άλλη ζωή).

Ήταν ένας μάγειρας στη Ζανζιβάρη
που φορούσε κίτρινο καναρινί φουλάρι,
ένα γκρι-σουρί τουπέ,
δυο τιγρέ τιράντες και
κάθε Κυριακή μαγείρευε μοσχάρι.

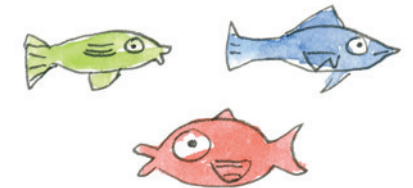

Ήταν μια φορά στο Βερολίνο
ένα φίνο καγκουρό με κρινολίνο.
Το ρωτούν «Πώς από δω;»,
απαντά «Περαστικό.
Ήρθα ν' αγοράσω ένα κλαρίνο».

Θες κι άλλα;

Ήταν ένας τύπος στο Πουκέ
που βαριόταν πού και πού και
γύμναζε ψάρια
να κλέβουν στα ζάρια
και να λένε το φλιτζάνι του καφέ.

Ήταν στην Ανάφη μια κατσίκια
που επέμενε να λέει τα σύκα
σύκα και τη σκάφη
σκάφη, στην Ανάφη
εκείνη η αυστηρή κατσίκια.

